

Benvolguts amics.

Una paraula *clau* avui és “**acollir**”. Es parla i s’escriu de l’acolliment. I hom intenta de viure en aquesta actitud. Al Bisbat de Lleida, aquest últim any, s’han estudiat les exigències que aquesta actitud acollidora, tan típicament cristiana, comporta. Diem “típicament cristiana” perquè “acollir” és “estimar”. I estimar –com tots sabem– és l’actitud fonamental del cristià. És el que va fer Jesús sempre: acollir tothom, fins a donar la vida per tots.

I perquè Jesús no va excloure mai ningú, s’ha parlat de com tampoc nosaltres, cristians d’avui, no podem excloure ningú; hem d’acollir tothom: els nostres germans en la fe, els pobres i necessitats, els drogadictes, els qui no s’han casat per l’Església, els no practicants, els cristians d’altres confessions, els agnòstics, els ateus... No podem posar cap frontera a l’acolliment i a l’amor. Hi tornarem, a aquest tema.

Avui voldríem reclamar la vostra atenció sobre “una cosa” (“algú”) que tots els cristians hem d’acollir amb un amor especial. És... l’**Església**. Ho direm amb una frase del sant Pare Pau VI:

Ha arribat l’hora d’estimar l’Església amb un cor fort i nou... És aquest el deure de l’hora present. Estimar-la vol dir ser feliços de pertànyer a l’Església; vol dir ser-li fidels; vol dir obeir-la i servir-la, ajudar-la, amb goig i sacrifici, en la seva difícil missió”.

Permeteu-nos, si us plau, que us fem, com a comentari a la frase anterior, un resum d’un article de José Luis Martín Descalzo, que va morir fa pocs anys, i era molt conegut com a literat i home d’Església. L’article, el titula així:

“Per què estimo l’Església”

“Ja sé que avui no és pas moda parlar bé de l’Església. Hi ha un costum, fins i tot entre els creients, de cridar: “Crist, sí; Església, no”. Ho sento; però, si jo he de parlar de les coses que estimo, parlaré, abans que tot, de la meva estimada Església. I us diré per què l’estimo.

L’estimo, perquè **ha nascut del costat de Crist**. Com podria jo no estimar allò pel qual Crist va morir? Com podria jo dir que estimo Crist, si no estimés aquelles coses per les quals ell va donar la vida? L’Església – bona o dolenta, mediocre, santa o pecadora, o potser tot això junt, fou i

segueix essent l'esposa de Crist. ¿Podria jo estimar l'Espòs, menyspreant l'esposa?

L'estimo perquè **és ella qui m'ha donat Crist** i tot el que jo sé d'ell. És a través d'una cadena de creients –potser tots mediocres- que m'arribat el record de Crist i del seu Evangeli. Ja sé que Crist es el fi; l'Església tan sols un medi. Crist és el “vi”; l'Església, el “vas”; però jo no podria beure el vi, si no hi fos el vas. Cert que el canal no és l'aigua; però... que n'és, d'important, el canal que me l'apropa!

A la història de l'Església hi ha hagut vessament de sang, intoleràncies imposades i ministres indignes... Sí, és cert. Però també **està plena de sants**. Aquesta és la tercera raó perquè estimo l'Església. Els sants són l'Església, són el que justifica la seva existència i els qui refermen la nostra confiança en ella. A l'hora de “mesurar” l'Església, pesen més els sacraments que les Creuades, pesen més els sants que els Estats Pontificis... Quan ens aturem massa en les zones dèbils o imperfectes de l'Església, ¿no serà perquè ens resulta més “rentable” tranquilitzar-nos en veure que tots són tan imperfectes com nosaltres? Si ens fixéssim en els sants, tindríem obligació de semblar-nos a ells. I això... no ens és tan còmode.

Però hi ha quelcom més. Precisament **perquè l'Església és imperfecta**, jo me l'estimo més intensament. No és que estimi les seves imperfeccions. Però penso que, si no les tingués, a mi fa temps que m'haurien fet fora de l'Església. Al cap i a la fi, si l'Església és mediocre, és perquè està feta de gent como nosaltres, com tu i jo. I això és, en definitiva, el que ens permet seguir dintre de l'Església.

I, sobretot, m'estimo l'Església –i aquesta és la més cordial de les raons que tinc- **perquè és la meva Mare**. Ella m'infantà i segueix alletant-me. M'agradaria ser com Atanasi, que “s'agarrava a ella, com l'arbre a la terra”. O com Orígenes, que deia: “L'Església ha encisat el meu cor; ella m'és mare, pàtria i germans”. ¿Per què, doncs, m'hauria de sentir avergonyit de les seves arrugues, que li han anat sortint de tant infantar i de tant donar-se a nosaltres?

Per tot això, confio sempre trobar-me en l'Església com en una llar càlida. I en ella vull morir, com havia somniat i aconseguí Teresa de Jesús. I aquest serà el meu orgull més gran a l'hora final.”

La citació ha estat llarga; però sense rebuig. Ens pot anar bé de repassar el nostre amor a l'Església... per a fer-lo més intens i valent.